

Rogate
J5, 19-30
9.5.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou;
jedni k životu věčnému, druhí k pohaně a věčné hrůze.
Prozíraví budou zářit jako záře oblohy,
a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti,
jako hvězdy, navěky a navždy.

Píseň: 13

Čtení: Gn3, 1-9

Píseň: 280

Kázání: J5, 19-30

Tedy Židé ještě víc proto hledali ho zamordovat, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu. Takto končil minulý oddíl, kterým jsme se zabývali. Hádka mezi Ježíšem a představiteli chrámového kultu končí konstatováním o zamordování. Ano, rouhání největšího kalibru. Někdo z lidí se chce vyšplhat na roveň Bohu, jako Adam v přečteném oddíle knihy Geneze.

Ježíš těmto lidem, ale i nám, odpovídá. Pravděpodobně jsou to ti, kteří se rozhodli Ježíše zamordovat. Jsou to i ti, ke kterým Ježíšovo slovo nedolehlo. Sprovodit ze světa, vymazat z lidské paměti, zamezit lidem, aby se jen o trošku více přiblížili k Bohu. O to tu přeci jde. Možná, že lidi diskutující o Ježíšově božství nevedla ani snaha lidem zamezit přístup k Bohu. Možná, že se tito lidé bojí, abychom se skrze Ježíše nepřiblížili tomu jedinečnému, jedinému, a věčnému, neunavitelnému, skvělému, dobrému Bohu.

Otec zajisté miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; Možná, že je někomu již vzdálen obraz otce a syna, kteří mají k sobě bezmeznou důvěru. Možná, že starověký obraz otce a syna ani v té době nebyl tak harmonický, jak si představujeme. Nicméně je zde jedna

zásadní věc, a to vztah. Tento vztah se neodvívá od ničeho jiného než od vztahu vzájemné lásky. Lásky, která brání jednat tak, aby druhému ublížila. Lásky, která nechce něčí zamordování, ale chce život. Vztah k Bohu jako obrazu Otce. Tento obraz byl a je neustále deformován lidskými představami, jak by tyto věci měly býti.

Tento vztah Syna umocňuje, uschopňuje k tomu, aby mohl Syn nejen vidět, ale i činit – tedy imitovat činění – svého Boha Otce. Ano, Syn i Otec neúnavně činí, pracují pro své dobré stvoření.

A ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. My již víme, kam větší skutky směřovaly. My již víme, z čeho žasneme. Janovo evangelium teprve začíná. Ježíš neví, co jej čeká. Zatím se setkal jen se zkaženým veselím na svatbě, když nebylo víno. Setkal se s utrpením, bolestmi, nemocemi, s nenávistí a snahou jej zamordovat. Jaké skutky nad těmito skutečnostmi může ukázat Bůh? Jaké skutky, jaké činění skrze svého Syna nám chce ukázat, když celé dějiny chceme Boha zamordovat?

Podivuhodné činění. *Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce.* Ano, to je to, o čem jsem hovořila výše, nad čím žasneme; to je to, nad čím se nám tají dech.

Místo slov o odplatě těm, kteří se snaží Ježíše zamordovat, oznamuje Ježíš slova o životě a vzkříšení těm, kteří byli zamordováni nenávistí a zlobou. Jako by Boha a Ježíše vůbec nezajímalo ten svět intrik, zloby, nenávisti a bohorovnosti. Slova o křísení a probouzení jsou na prvním místě. To je to hlavní, co Ježíš chce svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním říci.

To druhé jsou slova o soudu. Jak bychom chtěli, aby soud probíhal tak, jako probíhají soudy lidské! Jak bychom chtěli, aby bylo řečeno konkrétně, věcně, co ano a co už je přes čáru! Jak bychom chtěli, aby lidé dodržovali základní pravidla desatera a slušnosti! Jak bychom chtěli, aby se diskuze ubírala tímto směrem!

Bůh, ale i Ježíš tyto soudy přenechávají nám, lidem. Soud Boží, ale i Ježíše Krista hovoří o životě a smrti. Rozdělovníkem na tomto spravedlivém soudu je slovo, slyšení a věření. *Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.*

Co to bude za soud? Jak si může dovolit Ježíš zrušit nad někým soud? Bez soudu jen převést ze smrti do života jen proto, že věří? Nevím, ale věřím, že na soudu Ježíš není žalobcem ani soudcem. Věřím, že Ježíš na soudu stojí jako obhájce. Jako ten, který nás hájí nikoli proti Bohu, ale proti nám samým. Neboť, jak sám říká Ježíš: *Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.* Ježíšova bezmoc je vlastně nakonec mocí, která nás před samotným Bohem obhájí. Je to moc, která nám v bezmocné smrti kříže zjevila spravedlnost. Spravedlnost tak proměnila smrt v život.

Pochopit, usilovat, ale i prosazovat tuto spravedlnost je běh na dlouhou trať. *Amen, amen, pravím vám: Že přijde hodina, a nyníť jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kterýž uslyší, živi budou.* Ano, záchrana lidstva se scvrkla do jediné hodiny, kdy na kříži umírá Ježíš. Hodina, která vše ozřejmila, která ukázala, jak je drahá Boží spravedlnost.

Uslyšet hlas Syna Božího. Ježíšův příběh smrti a vzkříšení prochází tímto světem. Jeho hlas neustále zní a volá k životu, už dávno nastala jeho hodina a už je tu. Volá nás jako tenkrát volal Bůh. Človče, kde jsi? Kam až ses dostal od Boží lásky a dobroty?

Amen.

Píseň: 271

Poslání:

Proto musel být ve všem jako jeho bratří,
aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě
a mohl tak smířit hříchy lidu.

Protože sám prošel zkouškou utrpení,
může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.
Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.
Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.
Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš,
od tohoto času až na věky.
Amen.

Píseň: 315